

Amerikanske Billeder, deres favoritbøger og digte som de absolut ville give mig, mine medrejsendes efterladte ting, f.eks. min afdøde klassekammerat og første medrejsende, Hans Peters sovepose, Anitha Roddicks cremer, min søns hjemmelavede blaffeskilte fra hans egne ture eller - da han var mindre - fødselsdagspyntet som han havde dekoreret mit hotelværelse med da jeg kom "hjem" efter et foredrag i Kansas på min 40-års fødselsdag. Samt regnskaber for bogsalg, donationer osv. Alt sammen var det til at blive frygtelig deprimeret af, minderne det alt sammen vakte og tanken om at denne oprydning måske var en milepæl, at jeg er ved at blive ældre og måske ikke kan fortsætte disse vidunderlige turneer med deres rige menneskelige samvær til evig tid. Her fandt jeg også digtsamlingen, som jeg havde båret rundt på USA's landeveje som vagabond og oversat og illustreret, "Blomsten og sværdet" af min højskolelærer Erik Knudsen, som døde i år. Og endnu engang oplevede jeg dens og mit eget evige dilemma - om jeg skulle hengive mig til kampen som social aktivist med anklagerne om at være "nigger lover", "muslimsk feltmadras" og alle de andre sår, det giver. Eller til nydelsen - dengang som tilbagetrukket hippie eller et liv i sus og dus med rige kæresten og al den tomhed, dette giver. Eller i dag til det lette liv og anerkendelsen som fotokunstner på Europas museer. Altid er jeg blot flydt med og har ladet andre tage valget for mig og altid trak de i hver sin retning samtidig. Mens jeg nu var i New York sad jeg således med rigmandsudsigten fra Christinas lejlighed og skulle tage stilling dels til en henvendelse fra Rune Engelbreth om sammen at lave et åbent brev til Obama om den danske racisme og dels en henvendelse fra Erik Steffensen og Poul Erik Tøjner om at lave en kæmpeudstilling med mine billeder på Louisiana til næste år. Videobrevet til Obama kan I se på YouTube og ferniseringen på Louisiana inviteres I til den 2. okt. næste år.

Jo, at deltage i kampen giver straks snavs på fingrene - min gode ven Søren Espersen blev rasende på mig, Pia Kjærsgård kaldte mig ekstremist - men at kaste sig ud i nydelsen og anerkendelsen fører let til mere hedonisme og svigt overfor medmennesket. I al fald er det Louisianas hensigt at tilbyde udstillingen til deres store samarbejdspartnere i udlandet såsom Museum of Modern Art, hvorfor spørgsmålet straks rejser sig hvordan mine afbildede sorte venner i de lokale ghettoer vil reagere på dette med følelsen af at jeg udnytter dem til egen kunstneriske fordel. En udvikling, som jeg næsten forudsagde i bogen og showet i afsnittet om Museum of Modern Art - netop for at tage højde for deres anklager. Så lige i disse dage, hvor jeg skal skrive kontrakt med Louisiana, forsøger jeg at skrive deres fortsatte venskab ind i teksten. Men her i disse juledage går mine tanker også naturligt til alle jer venner herhjemme. Særligt tænker jeg i år på tre af jer julebrevslæsere, som jeg har besøgt på det sidste da I kæmper med en tilsyneladende håbløs en kræft. Mit liv blev i høj grad formet af jeres rige gave. En af jer har jeg leget med siden jeg var tre år. En anden var med mig rundt i USA. Disse stadig hyppigere "bank på døren" får jo også alle os andre oppe i alderen til at svede over "blomsten eller sværdet" - f.eks. i sådanne nytårsrefleksioner - om hvordan vi bedst selv bruger vore få resterende år til gavn for andre, vore kære og os selv. I ønskes alle de bedste nytårshilsner fra Kerala i Indien, hvor Vibeke og jeg er når I modtager dette brev.

Aller kærligst **Jacob Holdt, Gernersgade 63, 1319 København K**
Tlf. 33-124412, Mobil: 20-324412 E-mail: jacobholdt@american-pictures.com
Du kan se flere billeder, henvisninger, web-links og lidt om de andre modtagere på
www.american-pictures.com/julebrev.htm

Alt hvad der er værd at vide (og måske lidt til!)for alle jer som har betydet noget for migom alle de mennesker og begivenheder som har betydet noget for mig.

Indholdsfortegnelse

Livet er en herlig leg med de mennesker, der tilfældigt har forvildet sig ind i ens eget liv. Her er nogle af de sjovere eller mere tankevækkende oplevelser fra året der gik i min lille sandkasse:

1. Årets døde og myrdede blandt vennerne - heriblandt en mand hvis bog og inspiration jeg som vagabond bar med mig overalt i USA.
2. Verden er gået af lave med finanskrisen og vi er alle tabere. Jeg selv har aldrig held i penge. Læs om hvordan jeg inden markedsfundamentalismens skibbrud mistede først en kvart million kr pga. konkurs - og dernæst flere millioner kr i indtjening.
3. Hvordan Elton Johns elsker snupede 300.000 kr fra mig - men Elton John bagefter kom et plaster på såret ved at sende mig halvdelen af beløbet.
4. Hvordan Stein Baggeres familie fik vristet millioner ud af mig, men også om hvordan dette var begyndelsen til hans egen storhed.....og fald.
5. Hvordan mine aktier i ØK raslede ned og ØK's topdirektør alligevel bildte mig ind, at "ØK har gjort dig til en rig mand."
6. Hvordan jeg prøvede at få USA's ambassadør til at tage en muslimsk kvinde med på skødet, da han ville ankomme til min udstilling i Gellerup flyvende i en F16. Men hvad sagde mon palæstinenserne - flygtet som de var fra sådanne daglige overflyvninger?
7. Hvilken verdenskendt person jeg så til middag hos statsministerens søn i USA - og alligevel ikke kunne kende. Og hvordan vi i vore debatter efterhånden blev så enige at vi besluttede i stedet at dyste med hinanden i Berlin maraton. Hvem af os mon vandt?
8. Hvordan Michelle Obama var med til at skrive mit show om og hvordan mange andre af mine sorte elever fra den tid nu inviterer mig tilbage pga. Obamas valgsejr.
9. Hvordan jeg i år havde så mange udstillinger rundt i Europa at jeg til sidst flygtede fra to af dem til et muslimsk drømmeland.....men straks blev hentet tilbage.
10. Hvordan min søn rejste fra en amerikansk kæreste for i stedet at rejse med en russisk, men blev indfanget af russerne, som han så skyde en af sine amerikanske venner.....og derefter ved hjælp af den første blev befriet af amerikanerne.
11. Hvordan jeg selv efter ca. 26.000 timers indespærring blev befriet af japanerne mens disse fastholdt min datter og forhindrede hende i at sende livstegn.
12. Hvordan min udstilling sidste sommer er årsag til en endnu større næste år, hvor I er inviteret til kæmpefest. Dato og invitation (er det mon Louisiana?) finder du inde i julebrevet, så vil du til fest.....tja, så må du igen i år tygge dig igennem hele julebrevet☺

Julebrevene forsøger at fortsætte ideen fra Amerikanske Billeder med at beskrive politik og samfund udelukkende ud fra det personligt oplevede.